Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ι στιγμὲς ἀγωνίας, Θεέ μου!

Ὁ ἀγῶνας του νὰ σπάση τὴν πόρτα, κράτησε ὥς ἕνα τέταρτο. Κι' ἔξαφνα ἄκουσα ἕναν τρομερὸ κρότο, ἕναν ἐκκωφαντικὸ πάταγο. Ἡ πόρτα εἶχε σπάσει!....

Ἔκαμα τὸ σταυρό μου καὶ ψιθύρισα :

—Ἐλέησόν με, Κύριε, ἐλέησόν με!....

Συγχρόνως ἄκουσα τὰ βαρειά του πατήματα στὴ σκάλα. Ἀνέβαινε....

Ἔφτασε στὸ διάδρομο....

Στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ διστακτικὸς καὶ ξαναπροχώρησε....

Ἀνοίξε κάποια πόρτα, ὕστερα ἄλλη....

Μπῆκε στὸ πλαγινὸ δωμάτιο.... Τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζη σιγὰ καὶ νὰ τρίζη τὰ δόντια του....

Στὸ πόμολο τῆς πόρτας εἶχα δέσει μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Μὰ ὁ καταραμένος βρυκόλακας δὲν πλησίασε καθόλου στὴν πόρτα, δὲν τὴν ἄγγιξε.

Γύρισε ἀρκετὴ ὥρα στὸ δωμάτιο πάνω—κάτω κι' ἔπειτα ξαναβγῆκε στὸ διάδρομο.

Ποῦ πήγαινε καὶ τί σκόπευε νὰ κάνη;

Τὸν ἄκουσα ν' ἀπομακρύνεται καὶ ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα τῶν ἄλλων δωματίων τῆς ἐπαύλεως. Φοβόταν ἴσως καμμιὰ ἐνέδρα καὶ φρόντιζε νὰ ἐξασφαλιστῆ.

Γύρισε ἔτσι κι' ἔψαξε ὅλο τὸ σπίτι. Κι' ὕστερα τὸν ἄκουσα νὰ ξανάρχεται. Πέρασε τὸ διάδρομο καὶ μπῆκε πάλι στὴν πλαγινὴ κάμαρα. Στάθηκε λίγα δευτερόλεπτα κι' ὕστερα πλησίασε στὴν πόρτα.

Περίμενα μ' ἀγωνία νὰ δῶ τί θὰ γίνη.

Τὸ τέρας ψιθύρισε κάτι κι' ἔπειτα ἄπλωσε, φαίνεται, ν' ἀνοίξη. Μὰ ἀμέσως ἄφησε ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ καὶ πήδησε πρὸς τὰ πίσω. Ἡ πόρτα τραντάχτηκε δυνατὰ καὶ τὸ σπίτι σείστηκε ὁλόκληρο, σὰν νὰχε γίνει σεισμός.

Ἡ εἰκόνα τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ εἶχε κάμει τὸ θαῦμα της.

Ἕνα βάρος ἔφυγε ἀπ' τὴν ψυχή μου.

Ὁ βρυκόλακας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μπῆ στὴν κάμαρα ποὺ βρισκόμουν.

Θὰ πέθαινα ἔτσι ἥσυχος, δὲν θὰ μὲ μόλυνε μὲ τ' ἀκάθαρτα χέρια του καὶ τὴ δυσώδη πνοή του....

Τοιμαζόμουν νὰ σταυροκοπηθῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὸ Θεὸ γιὰ τὸ ἔλεός του καὶ τὸν οἶκτο του, μὰ δὲν πρόφτασα.

Τὸ τέρας πλησίασε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ μοῦ φώναξε :

—Σκύλε, εἶσαι στὰ χέρια μου πειά, εἶσαι στὴν ἐξουσία μου, βρίσκεσαι κάτω ἀπ' τὴ φτέρνα μου καὶ θὰ σὲ συντρίψω! Ἀκοῦς;.... Θὰ σὲ συντρίψω!.... Τὸ αἷμα σου θὰ δροσίση τὴν ὀργή μου καὶ θὰ μὲ ξεδιψάση.... Ὠρκίστηκα ν' ἀφανίσω τὸ σπίτι σου καὶ τ' ἀφάνισα.... Δὲν μιλᾶς, ταπεινὸ καὶ βρώμικο σκουλῆκι;....

—.....

—Θεϊκὲς δυνάμεις σὲ φρουροῦν, σκύλε, μὰ θὰ τὶς ἀψηφήσω.... Θὰ ριχτῶ ἀπάνω σου καὶ θὰ σὲ κάνω νὰ παγώσης ἀπὸ φρίκη.... Θὰ χώσω τὰ νύχια μου στὸ λαιμό σου καὶ θὰ σταματήσω τὴν πνοή σου στὸ λαρύγγι σου.... Εἶμ' ὁ θάνατος καὶ σ' ἔχω σημαδέψει.... Μίλα λοιπόν.... Ἀπάντησέ μου.... Γιατὶ δὲν ἀποκρίνεσαι;....

—.....

—Τὸ σῶμα τοῦ πατέρα μου σκορπίστηκε στάχτη πάνω στὴ γῆ.... Βδελυροὶ ἄνθρωποι ἦρθαν ἀπὸ μακρυά, τὸν κυνήγησαν καὶ τὸν ἀφάνισαν.... Πάτησαν τὸ πόδι τους στὸν προγονικό μας πύργο.... Μὰ τοὺς ξέρω.... Τοὺς περιμένω.... Ἀκούω τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα μου νὰ μοῦ μηνάη ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο;

«—Θὰ ρθοῦν.... Τοίμασε τὴν ἐκδίκησί σου....».

Ἡ φωνή του ἔκανε τὸν ἀέρα νὰ δονεῖται.

—Κύριε, ἐλέησον!.... Κύριε, ἐλέησον!.... ψιθύριζα γεμάτος τρόμο.

Αὐτὸς μ' ἄκουσε κι' ἐκάγχασε ἄγρια.

Ἄκουσα ὕστερα τὰ βήματά του ν' ἀπομακρύνουνται ἀπ' τὴν πόρτα. Πλησίασε, ἄνοιξε ἕνα παράθυρο κι' ἄφησε ἕνα οὐρλιαχτὸ βραχνὸ καὶ παρατεταμένο....

Στὸ οὐρλιαγμά του αὐτὸ ἀπάντησαν γύρω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι σκουξίματα καὶ γρυλλισμοὶ λύκων.

Εἶχε φέρει πάλι μαζύ του τ' ἀγρίμια καὶ τώρα τὰ καλοῦσε. Τί ἐσκόπευε νὰ κάνη ἄραγε;

Ἂν καὶ τὰ χέρια μου τρέμανε, πῆρα ἀπὸ πλάϊ μου τὸ ὅπλο μου καὶ τ' ἀπίθωσα πάνω στὰ γόνατά μου.

Ὁ βρυκόλακας στέκοταν, ὅπως καταλάβαινα, ἀκόμα στὸ παράθυρο. Καλοῦσε τ' ἀγρίμια μὲ τὴ γλῶσσα τους κι' ἐκεῖνα τοῦ ἀποκρινόντουσαν.

Διέσχισε ἔπειτα γρήγορα—γρήγορα τὸ δωμάτιο, πέρασε στὸ διάδρομο, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ βγῆκε στὴν αὐλή.

Εἶχα τεντώσει τ' αὐτιά μου γιὰ ν' ἀκούσω τί γίνεται.

Ἄκουσα λοιπὸν τὸ τέρας ν' ἀνοίγη τὴν αὐλόθυρα καὶ νὰ καλῆ ξανὰ τοὺς λύκους.

Τ' ἀγρίμια τοῦ ἀποκρίθηκαν μὲ στριγγὰ σκουξίματα, σφυρίγματα ἀντήχησαν μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ σὲ λίγο ἕνας ἀλλόκοτος θόρυβος μ' ἔκανε ν' ἀνασκωρτήσω.

Τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἄκουγα;

Σύρθηκα μὲ τὰ γόνατα, πλησίασα στὸ παράθυρο καὶ προσπάθησα νὰ διακρίνω ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γρίλλιες τί γινότανε. Μὰ δὲν ἔβλεπα τίποτε ἀπολύτως. Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό, πίσσα....

Δὲν ἔβλεπα, μὰ ἄκουγα.... Ἄκουγα τὸν παράξενο ἐκεῖνο θόρυβο νὰ μεγαλώνη διαρκῶς.

Κι' ἐπὶ τέλους κατάλαβα, κατάλαβα κι' ἔφριξα.

Οἱ λύκοι εἶχαν ἀκούσει τὴν πρόσκλησι τοῦ βρυκόλακα κι' εἶχανε τρέξει. Κοπάδι ὁλόκληρο ἀπ' αὐτοὺς εἶχε μπεῖ μέσα στὴν αὐλή.

Ἔξυναν μὲ τὰ νύχια τους τὸ χῶμα, ρουθούνιζαν, σκούζανε ἀπαίσια....

Δὲν μποροῦσα ὡστόσο νὰ μαντέψω, γιατὶ τὸ εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ βδελυρὸ τέρας. Τί σκοτοὺς εἶχε ἄραγε, σκοτεινοὺς κι' ἀπαίσιους; Εἶχε φέρει τοὺς λύκους στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ μὲ τρομάξη;....

Τὰ μάτια τῶν ἀγριμιῶν σπιθάβαζαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ὁλόκληρη ἀνθρακιὰ εἶχε σκορπιστεῖ στὴν αὐλή.

Ἔξαφνα ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ βρυκόλακα ἢ καλύτερα τὸ οὐρλιαχτό του. Στεκόταν, ὅπως κατάλαβα, στὴ μέση τοῦ κοπαδιοῦ τῶν θηρίων, ὅπως ὁ βοσκὸς ἀνάμεσα στὰ πρόβατα. Οὐρλιαζε καὶ τοῦ ἀπαντοῦσαν μὲ γρυλλισμούς....

Ἦταν μιὰ συνδιάλεξη περίεργη, ἀλλόκοτη, πρωτάκουστη. Τὰ θηρία τὸν καταλάβαιναν καὶ τὰ σκουξίματά τους γινόντουσαν ὅλο καὶ πιὸ ἔντονα.

Τέλος τὸ τέρας ἔπαψε. Ἔγινε σιωπὴ γιὰ λίγα μονάχα δευτερόλεπτα. Καὶ ξαφνικὰ ὁ θόρυβος ἐπανελήφθη. Δὲν ἦσαν γρυλλισμοὶ καὶ σκουξίματα αὐτὴ τὴ φορά. Ἦταν κάτι τὸ τρομακτικό, κάτι ποὺ μ' ἔκανε νὰ φρίξω.

Οἱ λύκοι εἶχαν μαζευτεῖ ἐπάνω ἀπ' τοὺς τάφους τῶν λατρευτῶν μου παιδιῶν καὶ τῆς γρηᾶς μάνας μου καὶ σκάβανε τὴ γῆ μὲ τὰ νύχια τους....

Νόμισα πὼς θὰ τρελλαινόμουν ἀπ' τὴν ἀπελπισία μου.

Πῆρα τὸ κεφάλι μου ἀνάμεσα στὰ χέρια μου κι' ἄρχισα νὰ τραβῶ τὰ μαλλιά μου.

Τί μποροῦσα νὰ κάμω πειά, γιὰ νὰ προφυλάξω ἀπ' τ' ἀγρίμια τοὺς ἀγαπημένους μου;....

Ἀ, τὸν καταραμένο βρυκόλακα!....

Τώρα καταλάβαινα γιατὶ εἶχε φωνάξει τοὺς λύκους στὴν αὐλή. Τὸ μῖσος του ἐναντίον μου ἦταν ἀφάνταστο.

Εἶχα βάλει ἐπάνω ἀπ' τοὺς τάφους μεγάλες, βαρειὲς πλάκες, γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξω ἀπ' τὶς ἐπιδρομὲς τῶν θηρίων. Θὰ μποροῦσαν ἄραγε νὰ τὶς μετατοπίσουν οἱ λύκοι;

Ἡ σκέψη αὐτὴ μ' ἀνακούφισε λίγο, μὰ ἡ ἀνακούφισί μου δὲν κράτησε πολύ. Ἦταν μοιραῖο νὰ ὑποφέρω καὶ νὰ βασανίζουμαι φρικτά.

Ἄκουσα ἔξαφνα τὶς πλάκες νὰ μετατοπίζονται.

Ἦταν Ἐκεῖνος!.... Βοηθοῦσε ἔτσι τοὺς λύ-

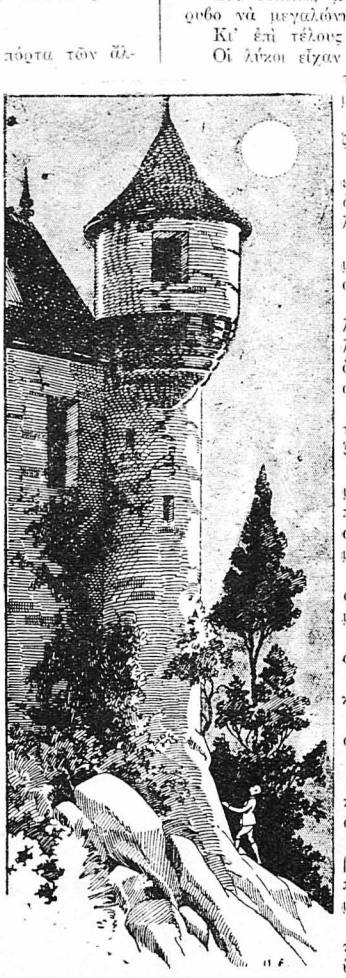

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ κύτταξα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἀπαίσιο κτίριο...

κους στὸ ἀπαίσιο σκάψιμό τους. Καὶ τ' ἀγρίμια εἶχαν ὀσμιστεῖ νεκρὴ σάρκα κι' ἔσκαβαν—ἔσκαβαν, ρουθούνιζαν καὶ χτυποῦσαν τὰ δυνατά τους σαγόνια....

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Μίνας Ἄρκερ).

Τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ Χάϊντεβιτς μᾶς ἔχει γεμίσει φρίκη. Ὄχι, ὄχι, δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε πειὰ μὲ τὸ Δράκουλα. Τὸ τέρας αὐτὸ εἶνε πιὸ σκληρὸ κι' ἀπάνθρωπο ἀπὸ ἐκεῖνον.

Διακόψαμε τὸ διάβασμα τοῦ 'Ημερολογίου γιὰ ν' ἀναπνεύσουμε λίγο καὶ νὰ ξεζαλιστοῦμε.

Ὁ Ἰωνάθαν ὅμως κάθησε ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα στὸν κῆπο, ξαναδιαβάζοντας ὡρισμένες σελίδες τοῦ δυστυχισμένου Χάϊντεβιτς.

Ποτὲ ἄνθρωπος δὲν ὑπόφερε καὶ δὲν βασανίστηκε ἐπὶ τῆς γῆς, ὅσο αὐτός.

Ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύση τὴν ψυχή του!....

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ 'Ιωνάθαν Ἄρκερ).

Διαβάζοντας τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ Χάϊντεβιτς, ἔχω καταλάβει πολλὰ τρομερὰ κι' ἀπαίσια πράγματα, μὰ δὲν λέω τίποτε στὴν ἀγαπημένη μου Μίνα, γιὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξω.

Μόνον στὸν καθηγητὴ Βὰν Ἔλσιγγ θὰ μιλήσω, κι' ὁ Θεὸς νὰ δώση νάρθη τὸ γρηγορώτερο.

Πρέπει νὰ πᾶμε στὸν πύργο τοῦ Δράκουλα καὶ νὰ χτυπήσουμε τὸ τέρας κεῖ μέσα. Εὐτυχῶς, ξέρω τὰ κατατόπια του καλά. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὶς ἡμέρες ποὺ πέρασα ἐκεῖ πάνω, τοὺς τρόμους καὶ τὴν ἀγωνία μου...

Ναί, ὁ κόμης Δράκουλας δὲν ὑπάρχει. Τὸ σημερινὸ τέρας μᾶς ξέφυγε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Δὲν τὸ ὑποπτευθήκαμε καθόλου. Μὰ τώρα θυμᾶμαι.... θυμᾶμαι καλά. Τὴ νύχτα ποὺφυγα ἀπ' τὸν καταραμένο πύργο, σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ κύτταξα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ ἀπαίσιο κτίριο. Καὶ διέκρινα σ' ἕνα παράθυρο μιὰ ἀλλόκοτη μορφή.... Δὲν ἦταν κομμιὰ ἀπ' τὶς ἀδελφὲς τοῦ κόμητος, ὄχι, ὄχι.... Δὲν ἦταν μορφὴ γυναίκας.

Μὰ ἐπάνω στὴν ταραχή μου, δὲν τὸ πολεπρόσεξα αὐτό. Κι' ἔτσι τὸ τέρας μᾶς ξέφυγε....

Ἂς ἔρθει, Θεέ μου, τὸ γρηγορώτερο ὁ Βὰν Ἔλσιγγ.

Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ νικήσουμε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ φρικτὸ βρυκόλακα....

....

Χθὲς τὴ νύχτα συνέβη κάτι τὸ τρομερό.

Ἡ ἐγγονὴ τοῦ Βὰν Ἔλσιγγ σηκώθηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ κρεββάτι της καὶ παρ' ὀλίγο νὰ γλυστρήση ἔξω καὶ νὰ τὴν χάσουμε.

Ἐγὼ κοιμόμουν.

Φρουροῦσε ἡ Μίνα. Κουρασμένη ὅμως καθὼς ἦταν, λαγοκοιμήθηκε ἐπάνω στὸ κάθισμά της.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ σηκώθηκε σιγὰ ἀπ' τὸ κρεββάτι της ἡ μὶς Ἔλσιγγ καὶ μισόγυμνη καθὼς ἦταν, πλησίασε στὴν πόρτα καὶ τσιμαζόταν νὰ τὴν ἀνοίξη.

Δὲν εἶχε συναίσθησι τοῦ τί ἔκανε. Φαινόταν σὰν νὰ ὑπνοβατοῦσε, σὰν νὰ ἐκτελοῦσε κάποια διαταγὴ ποὺ ἔλαβε μέσα στ' ὄνειρό της...

Εὐτυχῶς τὴν ἀντελήφθη ὁ Πιστός, ποὺ κοιμόταν κατρὸς στὴν πόρτα καὶ τὴν ἅρπαξε μὲ τὰ δόντια ἀπ' τὸ φουστάνι.

Τὴν κάρφωσε ἔτσι στὴ θέσι της κι' ἄρχισε νὰ μουγκρίζη.

Ἡ Μίνα ξύπνησε καὶ πετάχτηκε ὀρθή.

Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε τί συνέβαινε.

Μὰ ἄκουσε ἔξαφνα τὰ γρυλλίσματα τοῦ Πιστοῦ καὶ γύρισε τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν πόρτα.

Μόλις ἀντίκρυσε τὴ δεσποινίδα Ἔλσιγγ μισόγυμνη καὶ τὸ σκύλο νὰ τὴν κρατάη μὲ τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴ φύγη, πάγωσε ὁλόκληρη.

Κατάλαβε ἀμέσως τί συνέβαινε, τί κίνδυνο θὰ διέτρεχε ἡ μικρὴ κόρη, ἂν δὲν βρισκότανε ὁ Πιστὸς νὰ τὴν συγκρατήση καὶ νὰ τῆς φράξη τὸ δρόμο της κι' ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της.

—Μικροῦλα μου, τραύλισε, ποῦ ἤθελες νὰ πᾶς; Γιατὶ σηκώθηκες τέτοια ὥρα; Λὲν μ' ἀκοῦς, κόρη μου;

Μὰ ἡ μὶς Ἔλσιγγ δὲν τῆς ἔδινε ἀπάντησι.

Τὰ μάτια της ἦσαν ἀπλανῆ. Καὶ κύτταζε διαρκῶς τὴν κλειστὴ πόρτα, σὰν κάποιος νὰ τὴν περίμενε ἐκεῖ ἀπ' ἔξω, σὰν κάποιος νὰ τὴν εἶχε καλέσει.

Ἡ Μίνα ἀντελήφθη τότε σὲ τί κατάστασι βρισκόταν ἡ ἐγγονὴ τοῦ καθηγητοῦ καὶ δὲν τῆς εἶπε πειὰ λέξι.

(Ἀκολουθεῖ)

□ □ □ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □ □ □

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ
('Εργον τοῦ Ζώρζ Φρειδερίκου Βάτς)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ... ΑΛΕΓΡΙΑΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΞΕΦΑΝΤΩΜΑΤΑ

Παραπονούμεθα πὼς δὲν ἔχουμε ποίησι καὶ μάλιστα ποίησι μ ο ν τ έ ρ ν α. Κι' ὅμως στὶς ἡμέρες μας μόνον μοντέρνα, ὁπερμοντέρνα μάλιστα, ποιήματα γράφονται. Φουγάρα, βαπόρια, μηχανές, σπετσαρίες, ὀτό... ἐμετό!... Ἔχετε ἀντίρρησι; Θέλετε νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξουμε; Ἰδοὺ λοιπὸν μερικὰ ποιήματα ἀπὸ μιὰ νέα ποιητικὴ συλλογὴ ποὺ κυκλοφόρησε προχτὲς μόλις στὸν Πειραιᾶ. Φέρει τὸν τίτλο — μοντέρνο κι' αὐτὸν — «Π ε ι ρ α ϊ κ έ ς Ε ἰ δ ή σ ε ι ς». Διαβάστε καὶ ἱκανοποιηθεῖτε, ἀχάριστοι ἄνθρωποι.

ΕΞΙΣΩΣΗ

Σ' εἶδα σ' ἕνα αὐτοκίνητο
(κλειστὸ πολυτελείας...)
τ' ὁδήγαες μὲ δεξιότη.

Κι' ἐκεῖ ποὺ σ' εἶδα σ' ἔχασα
σὰν ἀστραπή,
σὲ μιὰ καμπὴ
σὲ μέθαγεν ὁ ἴλιγγος.

Κι' ὅτι σὲ εἶδα σ' ἔχασα
μὲ ἔπνιξεν ἡ σκόνη.

Καὶ σκέφτηκα ἀσυναίσθητα:
«Νἄχη τάχα συναίσθηση
μιᾶς δύναμής της ξυπνημένης».

Σ' εἶδα ν' ἀπογειώνεσαι
μ' ἕνα ἀερόπλανο «Μορὰν»
καὶ σ' εἶδα:
μ' ἓν ἄλογο σὰν ἀστραπὴ
νὰ χάνεσαι σὲ μιὰ καμπὴ
σίφουνας γύρω ἡ σκόνη!

Κι' ἀκόμα σ' εἶδα νὰ διφᾶς
γιὰ μάθηση σκυμένη στὰ βιβλία
μὰ καὶ στὰ μεγαλεῖα, σ' εἶδα.

Γυναῖκα † ἄντρα, σ' εἶδα
Ἄντρα † γυναῖκα, σ' εἶδα!,
καὶ σκέφτηκα κάποιαν ἐξίσωση,
γριφόδην ὅταν ἤμουν μαθητάκος.

Καὶ τίποτα νὰ μὴ βλέπω..
μά, κάτι τὸ μελλοντικό.
Ἀκαθόριστο.

Μακρυά, στὸ τέρμα τῆς μακρυᾶς (ὁδοῦ
καπνίζει ἕνα φουγάρο.
Σκέφτουμαι:
Δεν ἔχω οὔτε τσιγάρο!

Η ΜΗΧΑΝΗ

Τὸ κίνητρο κινήθηκε
—χέρι ἀστενικὸ τὸ κίνησεν—
οἱ μηχανὲς πῆραν ψυχὴ
κι' εὐτὺς ὅλα γυρίζουν
καὶ σφυρίζουν.

Δυναμωμένοι εἶν' οἱ τροχοὶ
γιὰ τὴ δική τους τὴν κατάχτηση
—τῶν ἀλλονῶν μιὰν ἐπανάσταση...
Γυρίζουν, γυρίζουν
καὶ σφυρίζουν!...

ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Τ' ἀκοῦτε Σεῖς τῆς γῆς σοφοί!
Ἀπὸ ἐσᾶς τὸ περιμένουμε..
Τί καρτερεῖτε;
Συγκεντρωθῆτε,
Σὲ μιὰν ἄκρη ὅλοι μαζὺ
Πάρτ' ὅλα σας τὰ σύνεργα

Καὶ συσκεφτῆτε.
(Καιρὸς εἶνε νὰ φτιᾶξτε νέους (ἀνθρώπους
ἀπὸ παλιοὺς ρυθμοὺς, μακρυά. (καὶ τόπους)
Καὶ μὴ τοὺς φτιάξετε ἀπὸ χῶμα (καὶ νερὸ
πᾶν' οἱ παλιοὶ καιροὶ
—πᾶνε κι' οἱ μῦθοι.
Χρειάζοντ' ἄνθρωποι ἀπ' ἀτσάλι (δουλευτὸ
καὶ μπρούτζινες νᾶχουν
ψυχὲς στὰ στήθη
Ν' ἀντέχουν
μεσ' τὸ καμίνι τῆς ζωῆς
Σὰ δαίμονες νὰ συδαυλᾶν καὶ τὴ (φωτιά της
Νὰ λυώνουνε,
νὰ ψήνωνται, ἐντὸς αὐτῆς
Κι' εὐτὺς ξανανεωμένοι νᾶνε (μπροστά της
Φτιᾶχτε τους χέρια μὲ χαλύβδινα (φτερὰ
γιὰ νὰ πετοῦν—Δαίδαλοι—στὸν (αἰθέρα
Βάλτε καὶ στὰ κεφάλια τους λίγο (χρυσὸν
—ἀντὶς μυαλὰ—
Καὶ λίγο «ἰδανικὸ» στὴν γαστέρα
Κι' ἀφοῦ τοὺς βάλετε, Σοφοί μου, (μέσ' τὶς φτέρνες
καὶ λίγη «διανόηση», χαθῆτε,
πάρτ' ὅλα σας τὰ μίνεργα καὶ (καύτετα
καὶ σεῖς «Φάουστ» γενῆτε καὶ (καῆτε!

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΟΥ

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θησαυροφυλακίου τῆς Γαλλίας Τυργκώ, ὁ ὁποῖος εἶχε διαπράξει πολλὲς καταχρήσεις, εἶχε μιὰ θαυμασία βιβλιοθήκη, γιὰ τὴν ὁποία ὁ ποιητὴς Σαίντ-Ἄνζ τοῦ εἶπε μιὰ μέρα, γελῶντας:

— Κανένας δὲν θὰ βρεθῆ νὰ σᾶς κατηγορήση ὅτι διαχειριστήκατε τὴ βιβλιοθήκη σας ὅπως καὶ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ βασιλέως...

— Γιατί; τὸν ρώτησε ὁ Τυργκώ.

— Γιατί, ἁπλούστατα, δὲν... ἐκερδίσατε τίποτε ἀπ' αὐτὸ τὸν θησαυρό!...